

Хилари Клинтон добија у руке кормило америчке спољне политике, а њен помоћник – тврде добро упућени извори – биће амбасадор Мантер. То је пијаниста аматер, али професионални дипломата, који управо преко USAID фонда у Дому омладине реновира центар новог контингента будућих „србоскептика“, под сводом сале која добија име „Американа“. Све то упућује да је на путу да пукне још један балон спаса, пренадуван у миљеу српске голготе.

У започелом суноврату берзе поверења у садашњу елиту показаће се сва испразност очекивања од предстојеће промене у Белој кући. Бар кад је интегритет преостале Србије у питању. Без обзира на то што боја коже није упутила прошлу црну секретарку Кондолизу Рајс да – макар привидно – буде „несврстана“ у грубој отимачини српске територије, неко је лажну наду везао за афроамериканца Барака Обаму. Његов специјални изасланик на недавном самиту двадесеторице била је наша омиљена госпођа Олбрајт. Она је својевремено у Рамбујеу изјавила: „Ко каже да Србија мора бити суверена држава? Кинези кажу, а изгледа и Амери, који крећу путем њиховог државног капитализма, да није важно које је боје мачка. Важно је да тамани мишеве.“

Слика тима за промене је потпуна ако у ново-стару екипу додамо још заменика Бајдена и остале чланове демократског проалбанског лобија Клинтонских. Симпатични мелез ће под строгим надзором окружења непопуларним мерама државне интервенције, које асоцирају на Марксове лекције у Капиталу, чистити Бушове Аугијеве штале Волстрита. Уз немали лични ризик. Што не мора да важи за сараднике.

Од тог добро осмишљеног најновијег америчког брэнда пропагандна машинерија ДС-а ствара култ месије. На трагикомичној матрици „бросизма“ формирана је, још пре Баракове инаугурације, својеврсна скојевска организација „Обожаваоци Обаме“. Регрутована је из редова извозника „ружичастих револуција“. Међутим, влада и њени гласоговорници отишли су и корак даље.

Стокхолмски синдром у кругу двојке

Пише: Драган Милосављевић
четвртак, 27 новембар 2008 12:25

Потенцирањем предвиђања да ће овај изабраник дела странке, који заступа најкрупније ајкуле Волстрита, бити глобални Робин Худ, нека врста бенеvolentног председника и добротинитеља васцеле планете, позван је овде брже-боље ММФ. Да ли смо заборавили да је то идејни спиритус мувенс садашње неолибералне катастрофе, чији ће цех платити сиромашни? Америка ће, до сада најбруталније, упијати туђе уштеђевине и ресурсе, спасавајући себе, тврде монетарни стручњаци.

Експерти са кауча

Одједном ова институција, која је преко својих експерата са теткиног кауча оплевела источну Европу, Латинску Америку, Африку, одређује наш буџет, пензије, курс динара, цену грејања, превоза. Наводно, влада не може да се избори са сопственим расипништвом. Испоставља се некако да су грађани, већина њих, на последњим парламентарним изборима, чији је неочекивани коалициони расплет заправо крај вишегодишњег пузећег удара из редова ДС-а, у ствари бирали миљенике из редова светских транзиционих целата. Да легално доврше 5. октобра започет посао.

Њихови пулени, чије је довођење на власт коштало само 50 милиона долара, сада су им предали преостали суверенитет Срба. До тог тренутка самопрокламовани реформатори потрошили су десетине милијарди долара, прихода од распродаја и кредита, на сервисирање опстанка на власти. Нешто приде је остављено за егзотична острва.

Нажалост, није претекло да се отвори и неко радно место. И тако, властодршци долазе до кључног узрока кризе, оптужујући преживеле пензионере да је сваки од њих заскочио преосталих 1,7 радника. Преко ноћи чланови ПУПС-а, једног од стубова коалиције, прекомандовани су у следбеника Дракуле.

Да би та политичка фантазма добила у убедљивости и појачао се имиџ о наводно социјалној одговорности владине политике, уприлучује се, *post mortem*, помирење играча смртоносног балканског флипера Ђинђића и Милошевића и следбеника им. Тврде врапци да је све то рецепт америчке и немачке кухиње, иначе држава партнера прекомпоновања Балкана, које на месарском пању дефинишу српске границе. До и испод Калемегдана. У том послу домаћи тајкуни, приморани да буду финансијери српског политичког позоришта, само су зачин.

Теорија намере

Један од најбољих српских глумаца, изузетан у улози књаза Милоша, ових дана рече: „Ма људи, не ради се о теорији завере, већ о теорији намере, која се редовно претвара у праксу наше пропасти.“ А она је у убрзању васцеле две деценије. У том контексту, прецизно је одређен тајминг хрватске тужбе за наводни геноцид Србије над „њиховом лепом“, па и суђења Артмановој, на којима ће бити обелодањени документи на чију се заштиту од јавности током суђења Милошевићу својевремено обавезао Хаг. Реч је о врло експлозивним, наводним доказима о одговорности приписаној војном, политичком и полицијском врху Србије у енигми Сребренице.

Такав правац догађаја отвориће могућност Силајџићевим Бошњацима (што они већ најављују) за покретање нове тужбе за геноцид Срба и Србије над Бошњацима током протеклог рата у Босни и Херцеговини. Суђење Карацићу, можда и Младићу, ако је обухваћено планом инжењера српске судбине, довешће на сцену заштићене сведоке врло високог ранга. Неке већ са повољним статусом у Хагу, који ће себе откупити допуном сазнања које су све обавештајне службе и личности са балканског тла у режији ЦИА учествовале у припреми сребреничке омче. У њено уже уплетено је онолико жртава, али и извршилаца сценарија. Ови други, да се закључити из извештаја агенција 1997. о „српској гарди Мобутуа“, „извезени“ су у Конго и завршили као пси рата.

Сејање магле

И док Србија буде чекала на одговор „који не обавезује“ о исправности своје тапије на Косово, одвијаће се Еулекс окупација и подгревање новог српско-хрватског, засада, вербалног рата. Основни циљ те димне завесе је да завршне припреме за откидање северне покрајине остану невидљиве. Међутим, зато је све гласнија и јаснија порука будућој новој нацији смућканој од већинских Срба и мањина, срећних и дебелих у будућој еврорегији – бежите од дављеничког Београда, коме следује десетине милијарди долара репарација за Хрватску и Босну. Спасите будућност своје деце.

Признавањем Косова Црна Гора је већ дала пример успешне отплате обећане евробудућности. Војвођански „регионалци“ већ су понудили идеју свака вашка обашка обожаваоцима жирафа диљем бившег београдског пашалука, чији трактори не ору на патриотизам. Живимо поново типичан трилер српског игнорисања историје. Након

одрађеног „пркосног“ рата против целог света, на шта се свела Слобина епоха у тражењу „херојског“ алибија за губљење предочених отимања територија, постмилошевићевска елита Србије изабрала је тактику екстремно обрнутог смера. Да буде онај последњи терен на земаљском шару на коме је посрнулој велесили САД, унапред, без икаквог отпора, обезбеђена победа.

Дакле, крајње удворичком политиком према силецијама, који иза себе у Ираку имају чак милион жртава, успорава се расплет око нове поделе карата на светској геополитичкој сцени. Таква политика онемогућује некој евентуално добронамернијој власти „националног спаса“ да Србија, типичујући на (на)долазеће нове јаке играче, искористи шансу да сачува своје границе и национални идентитет.

Парадоксално и крајње неморално, кампањама о наводном фашизму у Србији о искључивој кривици Срба за распад Југославије ова власт и њени невладини промотери, интелектуални плаћеници, трубадури људских права, путујући режисери и глумци не дозвољавају да се обелодани сâм почетак садашње економске, али и политичке светске кризе на размеђу два века, чија смо били почетна мета.

Скакавци наше будућности

Тако се у реаговањима и најозбиљнијих интелектуалаца, као што су Чомски, Хабермас и Жижек, епицентар америчког скупог хегемонизма упрегнутог у интересе банкара концентрише на Ирак као примарни узрок хаоса и прва америчка велика грешка у корацима. А почело је испровоцираним распадом Југославије, у коме су републички пајташи из бившег СКЈ били само глумци националног интереса и то са талентом статиста.

И у новопроглашеном рату Загреба и Београда понавља се иста фингирана прича, у којој су увек праве жртве они најнеобавештенији. Добићемо тако нове националне хероје у министрима, новинарима, зашто не и председницима, који ће очас заборавити руковања, тапшања и повлачења по фоајеима у разговорима у четири ока. Уосталом, због таквог могућег расплета жури и садашња власт и они који су је у својим камповима и невладиним инкубаторима излегли као скакавце наше будућности. А ко зна, можда ћемо Крајслер, Форд и Џенерал моторс, које је Америка пустила низ воду, дочекати у Крагујевцу, где су управо и званично крпали скала, југо и флорида. А Фијат ћути.

Стокхолмски синдром у кругу двојке

Пише: Драган Милосављевић
четвртак, 27 новембар 2008 12:25

„Преостале оранице и стратешки важне територије мењамо за обећања“, писаће после изнудице страног мешања у будућем најкраћем уставу скраћене Србије. То би био логичан последњи стадијум озбиљног обољења елите у кругу двојке, чија је дијагноза „стокхолмски синдром“. Да подсетимо, то је необјашњива заљубљеност силованог у силоватеља, који искључиво одлучује када да оконча садо-мазо сеансу и приведе новог „партнера“. Потрошени сведоци углавном не добијају прилику да о томе гласно проговоре. Преживели ћуте.